

65. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J. Popelky

Úkol člověka v tomto světě – setkání s Bohem v těle. Kult těla – pravdivé a falešné tělo. Důležitost těla při duchovní praxi. Symbolika lidského těla.

Dům techniky Ostrava-Mar. Hory 7.11.2009

Poznámka: Přes 35 let jsme se nikdy nesetkali se spolužáky ze základní školy. Ze střední školy se scházíme celkem pravidelně, skoro každý rok. Když jsem šel po ulici, potkal jsem nějakou starší paní, která se ke mně začala hlásit: Jé, Jardo, to není možné! Právě organizuji sraz naší třídy a na tebe jsem neměla číslo a ty se zde najednou objevíš. Poznal jsem, o koho jde, vyměnili jsme si telefony a také si povykládali. Zajímalo mne, kde se posunul člověk, kterého jsem neviděl 35 let. Ptal jsem se této inteligentní ženy, co vydestilovala ze svého života. Odvětila, že slyšela, že jsem nějaký filozof a zeptala se mne, jaké teorie uznávám a jak se mi osvědčily v životě. Sdělil jsem jí své mimořádné zážitky setkání se světelnou Bytostí, která je mým vlastním Já, to, jak jsem se stal prostorem, a ona mi řekla, že jde ze mne strach a že se mne děsí. Nepřekvapilo mne to. Člověka, který nehledá pravdu, to musí děsit. Hlavně ho musí děsit to, že člověk nic podstatného neřeší ve svém životě. Je to paradox, že jestliže vzniká nějaká kvalita v kontextu s dnešní dobou, která je vrcholem úplného bláznovství, moje býv. spolužačka, která pracuje ve školství, si postěžovala, jak je těžké dětem vštěpovat nějaké ideály slušnosti a spravedlnosti apod., protože je to v této době jen nějaká prázdná fráze. Tato doba je opravdu hodně temná a špinavá, a pokud člověk nemá kotvu (základ), která mu dovoluje spočinout v klidných vodách, musí to být příšerné. Bylo mi smutno, když vidím, jak jsou lidé ponořeni do této špíny a neví, jak z toho ven. Čím je tato doba temnější, automaticky to aktivuje protipól. Čím více lidí se zbláznilo a ještě se zblázní, současně vzniká stav, kdy člověk, který chce pochopit Boha, má nyní obrovskou šanci. Jestliže se určitá kvalita čím dál více stupňuje, automaticky se zesiluje protipól této kvality. Člověk, který by nechodil na astrotheologii, nečetl nějaké duchovní knihy a zůstával takovým, jaký je a nic nedělal, tak jen díky tomu, že svět je čím dál tím více bláznivější, se musí dostat do osvětlení (pokud se nestane jedním z nich). Pokud si zachováme svůj stav, ostatní budou čím dál níž a níž a my vlastně budeme čím dál výše a výše, i když budeme na stejné úrovni.

Poznámka posluchače: A bez práce.

J.P.: No, díky jejich práci. Čím dál více osobně pocítuji, že opravdu se čas naplnil, a to v tom smyslu, že každý člověk by měl ukázat, jak duchovně dospěl. Duchovní vyspělost nespočívá v tom, že budu mít nastudovány správné duchovní myšlenky a budu mít vše uspořádáno v hlavě, či se ještě budu snažit získávat nějaké myšlenky, ale mám na mysli to, že projevit tuto duchovní vyspělost (a k tomu byl určen tento čas) znamená, že člověk dosáhl schopnosti se setkávat osobně s Bohem v lidské formě. Už nestačí zažívat nějaké stavy vědomí, vytržení, energie.

Je zde nekompromisní požadavek na to, aby se člověk setkával s Bohem jako s jiným člověkem. Tak jako má člověk možnost se setkávat s jiným člověkem z masa a kostí, stejně tak reálně se musí umět člověk setkávat s Bohem jakožto s Člověkem, který žije v duchovním světě. Je to jako můj bližní, který žije se mnou v tomto fyzickém světě a Bůh musí být také takový Člověk, akorát s tím rozdílem, že žije v duchovní rovině, přičemž když si člověk porovná toho fyzického bližního a duchovního bližního, měl by zažívat, že duchovní bližní je více reálnější než fyzický bližní.

Je nutné, aby člověk složil svoji duchovní maturitu. Ve všech historických etapách byl vždy ideál, co se týče duchovního rozvoje – dosáhnout stavu, kdy jsme schopni se setkávat s Bohem jako se svým bližním člověkem. Tato zblázněná doba tomu kupodivu nahrává, tento ideál je dnes kupodivu snadněji dosažitelný než tomu bylo kdykoliv předtím. Nyní nikdo nemá zájem, aby věci fungovaly trochu rozumně, zvláště ti nahoře, každý hledí jen na svůj prospěch a po nás ať přijde potopa. Vůbec neuvažují nad tím, že zde přijdou další, kteří budou chtít také žít. Všichni se snaží všechno využít jen pro sebe a ostatní je nezajímají. Člověk může opravdu podléhat beznaději, když vidí, co se kolem něho děje. Musíme mít na zřeteli, že evoluce lidstva není v rukou člověka, ale vše řídí Bůh. Bez Vůle Otce vám nesejde z hlavy ani jediný vlas, natož vývoj nějaké společnosti. Vše je plně v rukou Boha. To, že zde tento stav Bůh dopouští, má hluboký důvod, který spočívá v tom, že On jen umožňuje, aby se čím dál více začaly projevovat kvality, které jsou čím dál tím více opačné vůči Němu. Čím dál více se projevuje něco, co je neslučitelné s Jeho povahou a toto něco je čím dál více patrné. Tak dochází k tomu, že někde v nitru začnete pociťovat potřebu se setkat s kvalitou, která je přesně opačná než to, co je kolem vás (setkat se s Bohem). Zpočátku to budete cítit vnitřně, ale postupně se budete snažit, abyste tyto světlé kvality začali projevovat. Tato doba je opravdu velice příznivá pro duchovní vývoj.

Kult těla.

Dá se říct, že dnes existuje něco jako kult těla? Myslím, že ano a dost. Není se co divit. V této době se musí obzvláště projevovat kvality, které jsou v rozporu s kvalitami, které zosobňuje Bůh. Jedním z důvodů je, že ve světě panuje nebývalý kult těla. Toho je třeba využít. Pokud se nyní ve vnější realitě vše točí kolem těla (je to kvalita přesně opačná vůči Bohu), jakou kvalitu bychom měli projevit my?

Odpověď posluchače: Kult Ducha.

J.P.: Ano. S tím je spojeno (pokud chceš uctívat kult Ducha), že musíš také mít kult těla. Pokud nebudeš mít kult těla, nikdy nemůžeš dosáhnout kult Ducha. Není špatné, že se někdo stane uctívatelem těla. Špatné je to, že se stal uctívatelem špatného těla.

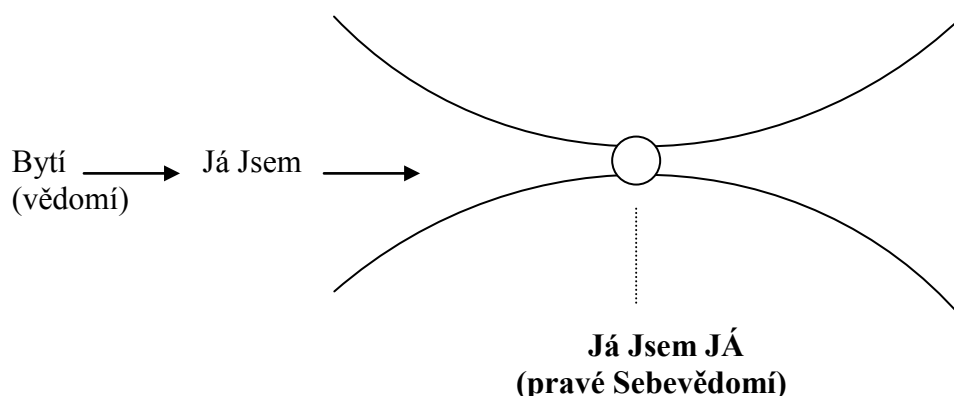
Dvě těla člověka:

Člověk má dvě těla: Pravdivé tělo a tělo falešné. Problém je v tom, že drtivá většina lidí uctívá své falešné tělo – to tělo, které je dočasné. Člověk by měl ale vědět, že má věčné tělo, které je mnohem reálnější než tělo z masa a kostí. Tvrdím, že každý duchovní hledač, který nezačne uznávat myšlenku, že Duch musí mít tělo a že bez těla není žádným Duchem, nemá šanci se setkat s Duchem. Jestli si někdo představuje, že existuje beztělesný Duch, v tu chvíli začne uctívat nějakého falešného ducha. Nejvyšší a nejpravdivější Duch musí být zákonitě spojován s tělem. Tvrdím, že mnoho lidem, kteří jsou na duchovní cestě a poctivě pracují na svém duchovním probuzení a chtějí dosáhnout spojení s osobním Bohem (s Bohem v lidské podobě), se to nemůže podařit z toho důvodu, protože si dostatečně neuvědomili a nedocenili důležitost těla.

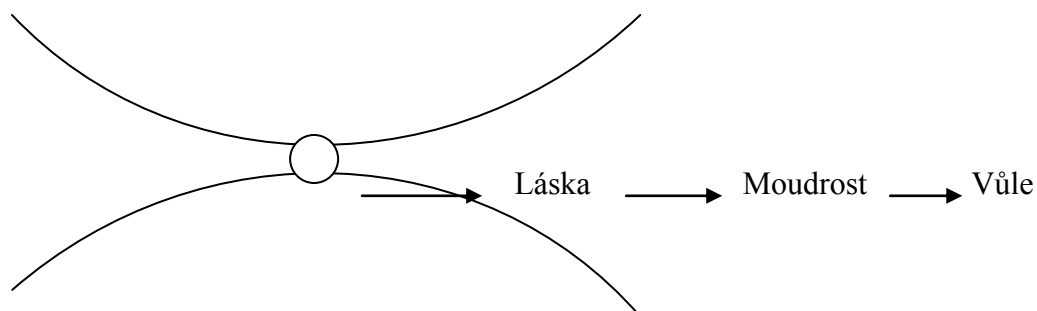
Co je duchovní podstatou živlu země? Samostatnost. Kdyby nebyla samostatnost, nemohlo by dojít k vnímání rozdílnosti kvalit, všechno by bylo slito a spojeno v jeden celek. Pokud se ale prapůvodní celek začne drobit na jednotlivé částčky, vnímáním těch jednotlivých částček si uvědomuje, že je každá jiná a začne si uvědomovat rozdílnost kvalit. Tím, že si uvědomuje rozdílnost kvalit, si uvědomuje, že je život pestrý a bohatý.

Fyzické tělo nám umožňuje fungovat jako samostatná jednotka. Kdybychom neměli tělo, všichni se spojíme v jeden celek a naše Individuality by vůbec neměly šanci se projevit. To je jeden z důvodů, proč i Bůh musí mít tělo. Kdyby Bůh neměl tělo, nemohl by projevit svoji samostatnost.

Vzpomínáte si ještě na tento proces?

Prazákladem všeho je samotné Bytí (pocit existence, vědomí). V první řadě musí být plátno, které umožňuje, aby se něco dělo, bez plátna by nemohl být žádný film. Tento prazáklad se najednou začne stahovat do jednoho bodu (soustřeďovat čím dál více sám na sebe). Postupně dochází k tomu, že se pocit existence začíná více zosobňovat na Já Jsem. Když přešel z neosobního pocitu „existuje se“ na osobnější pocit Já Jsem, i tento pocit Já Jsem se ještě více propadá a stahuje do sebe. Až nakonec maximální propadnutí do sebe (tohoto Bytí) teprve vznikne střed, což je dosažení stavu Já Jsem JÁ. **To je vrcholný stav bytí, kdy se zhroutí do sebe sama a vzniká živoucí střed, pocit Já Jsem JÁ – pravé Sebevědomí.** To, co probíhá před jakoukoliv tvorbou, je to, že vědomí se začíná transformovat na Sebevědomí. Tento prazáklad a tato nově vzniká skutečnost – živoucí střed (Sebevědomí) jsou ještě pořád v obrovské interakci, protože Sebevědomí je stále ovlivňováno tímto prazákladem. Je to stav, jakoby Syn (Sebevědomí) stále musel do určité doby poslouchat svoji maminku (Bytí). V tomto stavu živoucí střed (Bůh – Syn - Kristus) ještě stále nemůže projevit svoji svrchovanost, svoji absolutní samostatnost. I tento střed (prožitek Já Jsem JÁ) se musí propadat ještě více do sebe. Když se Kristus začíná ještě více zintenzivňovat, objevují se další věci – Láska, ze které začne vystupovat Moudrost, ze které vystupuje Vůle (určitá kvalita).

Závěrečným aktem, kdy se toto Jáství začne čím dál více zintenzivňovat, je, že z tohoto JÁ vystoupí lidská silueta. To, co bylo před počátkem zcela neosobní, se stávalo čím dál více osobnějším, až dosáhlo maximálního prožitku – Já Jsem JÁ - vznik Sebevědomí, které se

začalo ještě více zintenzivňovat (v tomto bodě je Láska + Moudrost + Vůle jedno a to samé) a nastal proces, že se z Lásky osamostatnila Moudrost a z Moudrosti Vůle (určitá kvalita). Výsledkem tohoto procesu je, že najednou z tohoto Já vystoupí lidská silueta (lidské tělo). Teprve v okamžiku, kdy se Jáství projevilo lidským tělem, bylo dosaženo stavu, že tento Syn tím, že se manifestoval lidským tělem, dosáhl nejvyšší samostatnosti na svém prazákladu.

Teprve tím, že se Jáství manifestovalo lidským tělem, bylo dosaženo nejvyššího stupně zosobnění a o to jde, aby se prapůvodně neosobní stal osobním. Tím získalo Jáství nezávislost na svém základě. Teprve tehdy (skrže toto tělo) se nastartoval tvůrčí proces. Vesmír (stvoření) nemohlo vzniknout dříve, dokud se Bůh nestal člověkem. Všechno, co ve stvoření existuje, usiluje o lidskou podobu, a v pozadí všeho, co existuje je lidská postava. Kdyby se Bůh ze svého stavu neosobnosti nedostal do stavu maximální osobnosti, kdy má lidské tělo, vůbec by nemohl začít tvořit.

Veškeré stvoření, vesmír, galaxii vytvořil někdo, kdo je maximálně osobní. Všechno, co ve stvoření existuje, nese pečeť svého tvůrce, to znamená, že vše usiluje o lidský tvar a v pozadí čehokoliv je vždycky lidský tvar.

Kdo usiluje ve svém životě o setkání se svým pravým Já, ale nebere v potaz lidský tvar, nemůže své Já naléznout. Pokud někdo usiluje o Jáství bez lidského tvaru (bavím se o božském Jáství), nemůže toto Jáství nikdy najít.

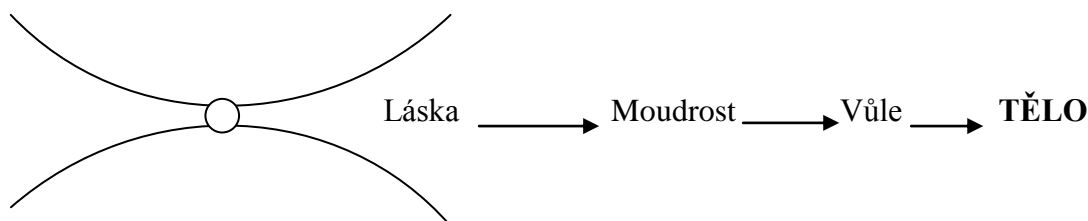
Když si chcete nabrat tekutinu, potřebujete k tomu nádobu. Chodíte na přednášky ne proto, abyste se něco dozvěděli (i když to také), ale studiem a tím, že slyšíte nějaké myšlenky a ideje, si vytváříte nádobu, a až bude tato nádoba (mysl) vytvarována, teprve tehdy může být použita k tomu, aby bylo do ní něco nabráno. Když vás vaše Já ponouká, abyste něco studovali a snažili se něco pochopit, je to proto, že On si díky vaší mysli tvaruje nějakou nádobu, do které může pak něco vlévat. Proto se nejdříve musíte setkat s nějakou myšlenkou, kterou zpracujete a ztotožníte se s ní, a teprve tehdy může přijít vlastní prožitek. Pokud není vaše mysl správně vytvarována, není schopna nabrat vodu (nemůže přijít prožitek).

Pokud se duchovní hledač nesetká s myšlenkou, že pravé Já musí mít tělo, nikdy nemůže přijít takový prožitek, protože neexistuje nádoba k nabrání tohoto vína. Můžete nabírat jiné tekutiny, ale ne víno. Aby Bůh mohl něco do někoho vložit, musí mít nádobu, která je schopna toto v sobě udržet. Proto si musíte nejdříve určitým způsobem vytvarovat svoji mysl, aby mohl přijít nějaký prožitek. Pokud nemáte hrníček, nic nenaberete. Hrníčky jsou různé, některý je utvořen tak, že je schopen nabírat petrolej a jiný zase k tomu, aby nabíral víno. To je důvod, proč je lidská mysl nejdříve tvarována z vnějšku (pomocí knih či přednášek), a pokud se vytvaruje, kdy je schopna a stane se z ní vhodná nádoba, teprve tehdy může nabírat nějaký vnitřní obsah. Teprve tehdy k vám začne promlouvat Bůh z nitra. To platí obecně. Když si ale chceme z Boha nabrat to nejlepší víno, musíte k tomu mít speciální křišťálový pohár. Jinými poháry můžete z Boha taky nabírat nějaké pití, ale nikdy nenaberete z Boha to nejlepší víno, pokud nepochopíte, že Jáství nemůže být bez těla. Jáství vyžaduje tělo. Když se Jáství zjevilo v lidské siluetě, dosáhlo nejvyššího stupně sebeprožívání. Předtím taky Jáství prožívalo silné prožitky, ale teprve projevením se v lidské siluetě dosáhlo maximálního prožitku sebe sama.

V procesu nalézání sebe sama musíte pravé Já spatřit v lidské siluetě.

Linie Boha:

Láska, Moudrost, Vůle → Tělo:

Jedná se zde o tělo v lidském tvaru.

Vy, kteří pravidelně meditujete, jestliže se ztotožníte s touto Ideou, že nejvyšší Duch (ze kterého vznikli ostatní Duchové) má sám lidský tvar, zkuste vstoupit do svého nitra s touto Ideou. Pokud uvěříte samotnému faktu, že Duch bez lidského tvaru je nemyslitelný, musíte vycítit, že duchovní přítomnost, kterou jste již okrajově a lehce vycíťovali, se mnohem více zesílí.

Když meditujete a meditace se nedaří, když jste čím dál tím více otupělejší a upadáte do apatie, vaše vědomí je mdlejší a mdlejší až skoro usnete, je to způsobeno také tím, že jste přestali vnímat i své fyzické tělo. Proto obraťte pozornost na vnímání svého fyzického těla a hned se dostanete do mnohem bdělejšího stavu vědomí. Pokud dochází k rozostření vědomí, je to tím, že jste přestali vnímat pocit těla. Vědomí zaostříte obrácením své pozornosti na pocit těla.

Otázka posluchače: Fyzického těla?

J.P: Zpočátku na pocit fyzického těla. **Tak jako vám nečiní problém vnímat a procítovat své fyzické tělo (a kdybyste otevřeli oči, tak ho i vidět), musíte mít ještě tu Ideu, že vaše Já má ještě jiné tělo, pravé tělo. Se stejnou intenzitou musíte pomyslet na to, že chcete vnímat a prožívat Vaše skutečné tělo. Musíte si připouštět skutečnost, že vaše Já se vám chce zjevit i v lidském tvaru (v jeho skutečném těle).**

Když se základní prapůvodní Bytí změnilo na Sebevědomí (z Matky vznikl Syn), tento Syn je neustále ovlivňován Matkou. Bytí nemá potřebu tvořit, rozlišovat, něco dělat, chce jen být. Je zde spousta nauk, které vysvětlují jen tento aspekt a vedou vás k tomuto Bytí. Nic nehodnoťte, jen buďte.

Jáství je ale navýsost tvůrčí element. Pokud je ale v neustálém spojení s Bytím, které nemá potřebu tvořit, tento tvůrčí element je ve svém úsilí jakoby podkopáván a zeslabován. Jáství tak nemůže svoji tvořivost maximálně projevit. Teprve, když se Jáství projeví tělem, díky tomuto tělu se stává naprosto nezávislým na svém prazákladu, a teprve toto Jáství oděné tělem může bezezbytku projevit svůj tvůrčí potenciál, protože se osvobodilo od své matky (svého prazákladu). Toto tělo je duchovní a myšlenkové podstaty. Vše, co začne toto tvůrčí Já vytvářet, nese již pečeť lidskosti.

Když si čtete Starý Zákon, 1. kap. o stvoření světa v šesti dnech, šestý den Bůh stvořil člověka, i řekl: Učiňme člověka k obrazu svému (je psáno) a podle podobenství svého, ale nemělo by být k obrazu svému, ale mělo by být podle svého obrazu a podobenství. Jestliže Bůh byl první Bytost, která se projevila lidským tvarem, tak jestliže vznikají jeho tvůrčím

procesem další lidské tvary, musí nést jeho podobu – lidský tvar. I celý vesmír (pozorováno z vnějšku) má podobu lidského těla. E. Swedenborg píše, že i nebe ve svém souhrnu má lidskou podobu a každý anděl je buňkou tohoto těla (a má zase sám lidskou podobu). Pokud je někdo andělskou bytostí, musí se projevit krásným lidským tvarem. I v andělském světě je to odstupňované. E. Swedenborg říká, že i andělé toho nejnižšího (třetího) nebe jsou neskonale krásní, ale ještě se dají do určité míry znázornit (obrazem atd.), ale andělé nejvyššího nebe jsou tak nádherní, že to už ani nelze zachytit. Pokud bychom šli opačným směrem do pekelných oblastí, kde je dominance zla a nepravdy, musí se to zákonitě projevit tím, že bytosti, které jsou v pekle, čím dál více ztrácejí lidskou podobu. Vznikají z nich šílené nestvůry a odporná monstra a jejich lidská podoba se začíná čím dál více ztrácet.

Čím se více blíží bytost pravdě, tím více získává dokonalejší lidskou podobu.

Čím více nějaká bytost utíká od pravdy a ztotožňuje se s nepravdami, zaniká lidská podoba.

Dá se říct, že v jaké lidské podobě se někdo nachází, tato lidská podoba vám odhaluje, jak je člověk blízko či vzdálený od pravdy. Už samotný fakt, že lidská podoba nám odhaluje stav dosažené pravdy, potvrzuje, že Duch, který je zdroj veškeré pravdy, nemůže být bez těla. Duch a tělo patří k sobě. Když uvidíte bytosti v duchovním světě, podle stupně krásy tohoto člověka hned víte, jak je daleko v pravdě.

Čím více se blížíme ke zdroji pravdy, narůstá krása člověka. Čím více se oddalujeme od pravdy, vzniká škaredost. Krása je přibližování se k lidské podobě. Ohavnost je ztrácení lidské podoby.

Kdybychom byli úplně blízko nejvyšší pravdě, měli bychom nepředstavitelně krásné lidské tělo, to znamená, že první tělo (kdy vznikl Bůh v těle) muselo být tak přenádherné, že nejsme schopni si to představit. Pravá lidská podoba musí být tak překrásná, že si to neumíme ani představit.

Co se týká hledání pravdy a nějakého duchovního vývoje, neusilujeme o nic jiného než o to, abychom byli nepředstavitelně krásné bytosti, abychom získali nepředstavitelně krásné lidské tělo.

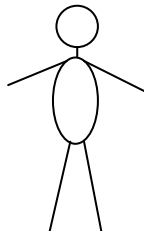
Dva důležité významy lidského těla:

1. Jeden účel, proč Jáství musí mít tělo, je to, že skrze tělo získáváme samostatnost a nezávislost. Tím, že Jáství získalo tělo, tak se Boží Syn – Kristus – Já Jsem Já definitivně osamostatnil od svého prázakladu – Bytí (od své Matky), původně neosobní se stalo maximálně osobním a touto získanou nezávislostí skrze tělo mohlo toto Jáství bezezbytku projevit svoji Individualitu (přirozenost, povahu), která je absolutně odlišná od povahy svého zdroje.

2. Druhý účel je (a to jsme si zde také říkali, že $3 \times 4 = 12$, že $12 = 1$ a 2 , jednička je Stvořitel a dvojka stvoření), že lidské tělo odhaluje, z čeho se Jáství skládá, jaké tvůrčí procesy v Něm probíhají, jaké síly se v Něm nacházejí, a lidské tělo ukazuje, jakým způsobem tyto síly působí ve Stvořiteli. Poznáváním lidského těla (z duchovního hlediska) - jazykem souvztahností a čím více budete rozumět lidskému tělu, tvaru a co v tomto těle probíhá, budete čím dál lépe chápat samotného Stvořitele. Budete vědět, jaké síly má k dispozici a jakým způsobem tyto síly používá. Pokud tomuto chcete rozumět, musí vám to odhalit samotný Bůh, až On uzná, že jste toho hodni.

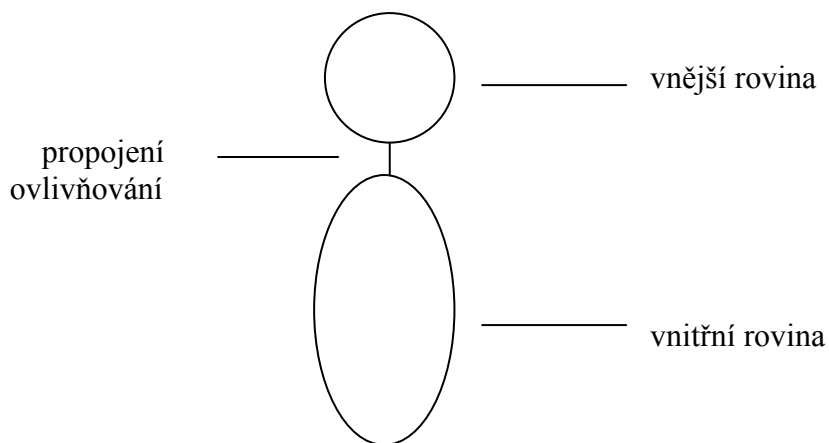
Tělem se manifestuje samotný Bůh. Bez těla by Bůh jakoby ani neexistoval, a neprojevoval se. Lidský tvar dokonale vyjadřuje povahu Boha. Je velice podnětná práce přemýšlet, proč je lidský tvar takový, jaký je (proč máme dvě ruce, dvě nohy, jednu hlavu, atd.). Toto vše symbolicky vyobrazuje podstatu Boha. To je téma na věky věků:

Nástin (silueta):

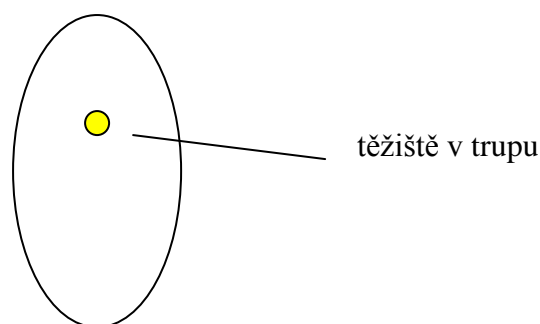
Již tento nástin (této úrovně lidského tvaru) má význam, že nám odhaluje nějaké skutečnosti o Bohu. Studium orgánů, kde jsou uloženy a k čemu slouží, ukazuje na božské síly.

Souvztažnost mezi trupem, hlavou a krkem:

Bylo zde řečeno, že obsah nemůže existovat bez formy a forma bez obsahu. Bůh (Život, Pravda) má svoji vnitřní stránku a vnější stránku. Trup nám říká, že existuje vnitřní rovina, hlava nám říká, že existuje vnější rovina. Není myslitelný život, který by měl pouze vnitřní rovinu a neměl vnější rovinu, a je nemyslitelný život, který by měl jen vnější rovinu bez té vnitřní. Krk nám ukazuje propojení mezi těmito dvěma rovinami a současně ovlivňování mezi těmito dvěma rovinami.

Je to jednoduché a není to nic převratného. Souvisí to s tím, když jsme popisovali meditaci: Existuje mozková mysl a hrudní mysl. Hlava říká, že každý život má vnější rovinu. Je jasné, že pokud někdo sám sebe neustále udržuje v hlavě a jeho psychické těžiště je v hlavě, takový člověk bude neustále pohroužen do vnější roviny (v našich současných podmínkách bude pohroužen v tomto hmotném světě). Pokud někoho láká a chce se seznamovat i s vnitřními rovinami Života, musíte své těžiště přesunout do trupu, speciálně do určité oblasti:

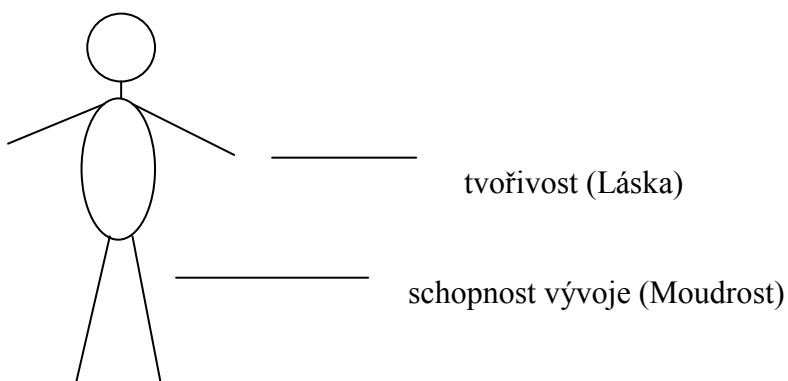
Jelikož jsem říkal, že Duch je nemyslitelný bez těla, je jasné, že pokud jste ve vnější rovině, potřebujete fyzické tělo. Pokud jste ve vnitřní rovině, také potřebujete mít tělo, protože život bez těla je nemyslitelný. Vnější tělo máme a zákonitě musíme mít i nějaké vnitřní tělo, které nám umožňuje fungovat a žít ve vnitřní rovině. Když jsem hovořil, že v dnešní době je kult těla, měl jsem na mysli, že většina lidí uctívá své vnější tělo.

Pokud chceme poznat své Já, také musíme uctívat kult těla, ale máme se snažit si uvědomit své vnitřní tělo.

V rámci meditace musíme usilovat a myslet na to, že se chceme dostat do tak intenzivního kontaktu se svým pravým Já, až se vám vaše Já projeví v lidské siluetě. Nemůžete dosáhnout tohoto stavu (že se vám vaše Já projeví i v lidském tvaru), pokud nebudete své psychické těžiště z hlavy přemísťovat do trupu. Až se vám jednou vaše Já projeví i v lidské siluetě, všichni mi dáte za pravdu, že jste se nacházeli v té době v hrudi. Krk symbolizuje propojení mezi vnitřním a vnějším a představuje ovlivňování mezi vnitřním a vnějším. Když se vyvíjí lidské tělo v těle matky, je tu pupeční šňůra. Krk symbolizuje pupeční šňůru mezi vnitřním a vnějším tělem (světem). Když si začnete uvědomovat své vnitřní tělo a začnete ho porovnávat se svým vnějším tělem, zjistíte, že mezi nimi je jisté propojení – pupeční šňůra (či stříbrný provazec). V okamžiku smrti je tato šňůra přestřižena, nenávratně se odpojíte od tohoto fyzického těla a přecházíte do vnitřní roviny. Během spánku je tato šňůra zachována, takže se můžete ráno vrátit zpět. Já pozoruji, že tato pupeční šňůra je v srdci. Dá se říct, že když se člověk inkarnuje, vnitřní tělo jakoby ze sebe vytáhlo nějaký provaz a konec tohoto provazu začne přitahovat materiální substance tohoto světa a začne se budovat fyzické tělo. Není to o tom, že fyzické tělo vzniká z jídla a z pití, ale je tvořeno vnitřním tělem, přes šňůru toto tělo vysílá jistý obraz a tak jak vzniká zárodek fyzického těla, jsou přitahovány materiální substance které se modelují přesně dle toho obrazu, který vyslalo přes šňůru vnitřní tělo.

Končetiny:

Ruce symbolizují tvořivost (Lásku), nohy symbolizují Moudrost (schopnost se vyvíjet):

Nohy (Moudrost) i ruce (Láska) jsou napojeny na trup. To naznačuje, že **veškerá tvořivost a moudrost vyvěrá vždy z vnitřního světa, z vnitřního Člověka**. I fyzické tělo nebylo nikdy vytvářeno vnějšími vlivy, ale bylo tvarováno někým niterným, kdo ze sebe vysílá nějaký obraz a materiální substance jen modelují tento obraz z nitra.

Bereme jako samozřejmost, že lidské tělo má trup, hlavu, krk, ruce a nohy, ale nikdo nad tím nepřemýšlí, jaký to má smysl. Pokud ano, tak odhaluje podstatu Života. Jednou (pokud ne zde na Zemi, tak v duchovním světě) budeme muset pochopit dokonale, jaký je duchovní význam očí, uší, nosu, úst, jazyka a každého dalšího orgánu, který v těle je. Budeme muset být poučeni, jaké jsou souvztažnosti s duchovními částmi. Kdyby to znal člověk již nyní a měl nějaké tělesné potíže, automaticky by věděl, v které duchovní oblasti člověk něco nedělá dobře.

Velice krátce jsem chtěl naznačit důležitou věc: **Tělo není překážkou v duchovním probuzení, Duch a tělo nejsou nějaké protiklady, které se snaží nějak potříit jeden druhého, ale Duch a tělo patří nerozlučně k sobě a bez toho, aby člověk se nesnažil brát v potaz a vyvíjet své tělo, nemá šanci se setkat se svým Já. Nebavím se o fyzickém, vnějším těle, ale bavím se o vnitřním těle. Hledat Boha (Já) a nebrat v úvahu tělo znamená, že si tuto cestu komplikujete a oddalujete. Brát v potaz i tělo znamená si tuto cestu urychlovat a hlavně – zažívat přítomnost svého Já v mnohem intenzivnější formě.**

Jaké to má praktické dopady? Jestliže je to tak z pozice pravdy, že Duch nemůže existovat bez těla, protože tělo vyobrazuje jeho přirozenost a povahu, bez těla by Bůh nemohl ukázat, kým je. Každý člověk cítí jako samozřejmou věc, že má tělo, je pro něj nepředstavitelné, že by existoval bez těla, to má každý v sobě zakódováno. Proč se lidé bojí smrti? Myslí si, že přijdou o tělo a že budou v beztělesné existenci. Když si připustíte, že máte jenom toto fyzické tělo, tak se děsíte, že budete v beztělesné existenci, když toto tělo zemře. Lidé se ani tak nebojí toho, že ztratí navěky vědomí, ale bojí se toho, že by byli v beztělesné existenci. Každý duch cítí, že je to nepřirozené. Každý cítí, že je přirozené žít v těle! Jestliže vnímáte fyzické tělo (protože cítíte, že je to přirozené vnímat tělo), vnímáte intenzivně Boha.

Každý člověk, který vnímá své tělo, vnímá intenzivně své vlastní Já.

I ten největší duchovní hlupák a materialista v okamžiku, kdy si uvědomuje a procitňuje své fyzické tělo, intenzivně vnímá své pravé Já. Protože kde je tělo, tam je Duch. Upřesním to, aby si to někdo špatně nevysvětloval. Kde je lidské tělo, tam je Duch, který je stejně tak reálně procitňovaný jako tělo.

Když si položím otázku: Vnímám své tělo? Teoreticky nebo prakticky? Prakticky. Proto říkám: Kde je prožitek těla, je prožitek Boha. Duch nemůže existovat bez těla (v lidském tvaru).

Proč se dnes bavím ve zvýšené míře o těle? Protože předpokládám, že jste lidé, kteří hledají svoje Já. každý člověk má instinktivně v sobě zasunuto, že kde je (lidské) tělo, tam jsou určité rozkoše (možnost jejich prožívání), ale je tam také to, že tělo je zdrojem hodně průserů, mnoha nepříjemných věcí, různých komplexů. Každý člověk má v podvědomí, že kde je fyzické tělo, tam nemůže být Bůh. I jednoduchý člověk si řekne, že Bůh je něco dokonalého, nádherného, ale kde je lidské tělo, tam jsou průsery a to nejde k sobě. V historii si mnoho duchovních hledačů myslelo, že najít Boha znamená zbavit se těla a ignorovat ho. Mysleli si, že kde je tělo, nemůže být Bůh. Kajícíci se mrskali, protože v těle sídlí x žádostí,

a kde je žádost, tam nemůže být poznání Boha a chtěli žádosti vymrskat ven. Mysleli si, že odsunutím těla na vedlejší kolej znamená vytvořit si prostor pro vstup Boha. Z jedné strany se to projevovalo tak, že lidi zbytečně týrali své tělo, či si mnoho tělesných věcí odpíralo, a na druhé straně se to projevovalo tak, že různí duchovní hledači učili, že Bůh je něco beztvarého a beztělesného. Nedovedli si Boha připustit s lidským tělem. Přece Bůh je něco, co naplňuje celý vesmír. Tak jak můžeš spojovat s Bohem lidský tvar?

Chci říct, jak je velmi důležité pochopit spojitost mezi lidským tvarem a Bohem. Na jedné stránce se to projevuje tak, že kde je lidský tvar, tam přece nemůže být Bůh, a z duchovního hlediska, pokud je Bůh, musí to být něco beztvarého. Já jsem dnes větší část semináře věnoval tomu, abych vysvětlil, že **Duch (Bůh) dosáhl svého kulminačního bodu teprve tehdy, když se projevil lidským tvarem.** Kde je tělo v lidském tvaru, tam je přítomen Bůh (Duch). Ne teoreticky, ale i prakticky. Jestliže si uvědomuješ svůj lidský var (tělo), věz, že si automaticky uvědomuješ i Boha (prakticky prožívaný pocit Já). To mají všichni. Ať někdo v Boha věří či ne, ať někdo již chápe Boha, tak i člověk, který neví, co je to Bůh, tak jen díky tomu, že si uvědomuje své tělo v lidském tvaru, zákonitě prakticky a naprosto reálně prožívá pocit Já neboli samotného Boha.

Problém je to, že když někdo hledá Boha, nemůže Ho najít. Jak můžeme najít něco, co pořád máme? My nehledáme Boha, ale hledáme pochopení, že si Ho pořád uvědomujeme. Nechcete Boha objevit, ale jen pochopit, že si Ho pořád uvědomujete!

To není o tom, že něco neznám a hledáním to objevím. To je o tom, že něco už znám, akorát musím pochopit, že to, co už znám, je přímo „TO ONO“! Nehledám něco, že vycházím ze stavu nula, pak něco hledám a tato nula bude nahrazena jedničkou, to znamená, že objevím nějakou převratnou skutečnost, kterou jsem předtím neznal. Já ale usiluji o pochopení, že už to znám v tuto chvíli, už na samotném počátku hledání jsem to prožíval, a chci jen ve své mysli pochopit, že to je už TO ONO, co všichni hledali a co se snažím hledat i já. Není to o tom, že hledám nějaký nový prožitek. Já ten prožitek mám již nyní. Akorát moje mysl musí pochopit, že tento prožitek je přímo TO ONO.

Když někdo medituje a chce vyhmátnout ten prožitek, co se stane? Prožitek na počátku meditace zničíte. Protože místo toho, abyste prožitek pomocí meditace zesílili (protože když jste v normálním vědomí, Boha zažíváte), a paradoxně v okamžiku, když začnete meditovat (chcete se vymanit z fyzické reality, hledáte nějakou duchovní realitu), místo toho, abyste Boha zesílili, ničíte Ho. Garantuji vám, že v 99% meditující místo aby Boha zesílili, zeslabují Ho. Proč to tak je?

Odpověď posluchače: Protože se ztrácí pocit fyzického těla.

J.P.: Ano. Protože pokud začnete meditovat, začne se dít to, že přestáváte vnímat přítomnost těla. Neříkám nyní, jakého těla, v tuto chvíli je jedno, jestli je to vnitřní tělo či vnější tělo. Ta těla jsou propojena. Už samotný fakt, když používáte nějakou meditační techniku, kdy dochází k ochabování vnímání těla, dochází k ochabování prožitku Já. **Kde je tělo v lidském tvaru, je také silný prožitek Jáství. Tam, kde dochází k ochabování vnímání prožitku těla v lidské podobě, dochází k ochabování prožitku Já.** I člověk, který je nějaký řemeslník či zedník, který pracuje na stavbě, kde si silně uvědomuje své tělo, má silný prožitek Já. On akorát neví, že tento silný prožitek Já je Bůh. Proč to neví? Protože svým myšlením tento prožitek Já spojuje s fyzickým tělem. U něj je realita fyzického těla stejně tak silná jako realita Boha. Ale když si svým myšlením myslel, že reálný prožitek těla a Boha je jedno a to samé, tak se tyto dvě samostatné skutečnosti spojily a jsou prožívány jako jedna a ta samá skutečnost. Kdo to spojil? Určitý způsob myšlení, uvažování. Schopnost rozlišování není aktivována, takže to člověk není schopen rozlišit. Pravda je, že pocit Boha je v tomto zedníku naprosto stejně reálný jako v tom nejvyšším mystikovi, akorát mystik si uvědomuje, že to jsou dva samostatné pocity, kdežto zedník má tyto dva pocity slity v jeden pocit. Kdo vyvolal tento

způsob uvažování, aby si mysl myslela, že pocit Já a pocit těla jsou jedno? Udělal to ten vnitřní člověk.

Proces nalezení Boha je plně ve vašich rukou. Nejste závislí na nějaké vyšší moci či na nějakém osvíceném mistrovi, abyste poznali své Já. Protože kdo je ten vnitřní člověk, který nutil lidskou mysl, aby si myslela, že tyto dva pocity jsou jedno a to samé? To jsi přímo Ty.

Ztratili jste prožitek Boha ne proto, že jste hloupí, ale protože jste sami chtěli, ať ho vaše lidská mysl ztratí. Je logické, že pokud jste byli schopni dokázat, aby vaše lidská mysl ztratila poznání Boha a nevěděla, kdo je to Bůh (ale přesto Ho zažívala), určitě jste schopni vaší lidskou mysl přesvědčit o opaku. To je vše ve vašich rukou. Ukradli jste vaši mysl Boha, ale ne tak, že byste jí vzali samotný prožitek Boha, vy jste jí jen ten prožitek upravili. Místo toho, abyste tento prožitek nechali v jeho pravé formě a ryzosti, modifikovali jste ho tím, že jste ho spojili ještě s jiným prožitkem. Ze dvou prožitků jste udělali jeden společný prožitek. To jste docílili tak, že jste začali nutit svoji lidskou mysl, aby si myslela, že to nejsou dva samostatné prožitky, ale že to je jeden společný prožitek. Pokud jste toto dokázali, musíte být schopni dokázat i to přesně opačné. To neudělal nějaký člověk, hloupý pozemšťan, že ztratil Boha, ale to jste udělali Vy, protože jste vnutili své lidské mysli určitou myšlenku. Prožitkově jste o to nikdy nepřišli. Vy jste jen tento prožitek modifikovali a do tohoto prožitku přimíchali ještě jiný prožitek – pocit fyzického těla.

Přirovnání: Napijete se kávy a chutnáte ji. Vezměte tuto kávu a nasypete do ní sůl a napijete se. Budete cítit, že je to káva? Ano, káva tam pořád bude, ale přesto tam bude rozdíl, ucítíte, že to bude slaná káva. Je tam ještě něco navíc, slanost. To samé je s Bohem: Buď zažíváte samotnou kávu, anebo tutéž kávu chutnáte ještě s něčím navíc. V jednom stavu je to pocit Já (samotná čistá káva) a v jednom stavu je to pocit Já a pocit těla současně (káva se solí, která se rozpustila). Pokud máme osolenou kávu, uvědomme si, že pijeme osolenou kávu. Můžeš ale sůl odstranit. Vyvaříš vodu, a sůl, která ti tam zůstane, vysypeš. Ale to bys tam neměl ani tu kávu. Takže nemám jinou možnost než se stát natolik psychicky silným, abych praktikoval toto: Je vůbec možný takový stav, že si plně uvědomuji, že piji silně osolenou kávu, ale já se přesto budu svojí pozorností výhradně soustřeďovat na chuť kávy a budu ignorovat pocit slanosti. Je možný takový stav? Když nebudu pracovat s pozorností a budu, co se týče psychické práce laxní, budu pít slanou kávu a nic se na tom nebude měnit. Anebo, protože zatím nemám jiný materiál než tuto slanou kávu, ale přesto jsem schopen (když budu chtít) pít tuto kávu jiným způsobem: Zaměřím se svojí pozorností výhradně na pocit kávy a pocit slanosti začnu ignorovat. Toto se dá natrénovat. Je to to samé, jako když jsem s někým ve společnosti v hlučném prostředí a chci si s ním popovídat. Cítím, že mne toto hlučné prostředí ruší. Pokud mi ale ten člověk začne říkat najednou nějaké bombastické věci, budu se natolik soustředit, co mi říká, že přestanu vnímat ten hluk. V souvislosti s kávou to je tak, že máš zatím osolenou kávu, tedy zažíváš pocit těla (sůl) současně s pocitem Já (káva). A co ti brání, abys se zaměřil na pocit kávy (pocit Já) a slanost (pocit těla) ignoroval? Nic, jen tvá ochota to dělat.

Nestydíme se za to, že jsme upadli v tento omyl, v tuto duchovní léčku. Kdo to udělal, aby si mozková mysl myslela, že pocit Já a pocit těla je jedno a to samé? Udělal to vnitřní člověk, který má také své tělo. Tento vnitřní člověk potřeboval, aby se po určitou dobu lidský Duch identifikoval s fyzickým tělem, aby lidská mysl uvěřila, že přímo Duch je fyzické tělo, protože když se identifikujete s tělem, které je z masa a kostí a které není vaše pravé tělo (které je to vnitřní), ale ten vnitřní člověk chtěl, ať se ztotožníte v mysli s fyzickým tělem, protože v konečném důsledku má tento stav dopad na vnitřní tělo, které se jistým způsobem modifikuje. Bůh - Vy jste to dělali z toho důvodu, abyste svoje vnitřní tělo transformovali.

Vnitřní tělo, které máte v sobě, vzešlo z Boha a stvořil ho samotný Bůh. Bůh ale věděl, že potřebuje toto tělo upravit. Úprava není myslitelná jinak, než že vstoupíte do fyzického těla, které není vaším pravým tělem, po určitou dobu se s ním budete identifikovat, a tato zkušenost žít v nepravém těle bude mít obrovský dopad na vaše skutečné tělo. Až se vrátíte zpět domů, po zkušenosti poznání cizího těla zde pak to své pravé tělo budete vnímat úplně jinými očima. Vzpomínáte si, jak jsem vysvětloval vyhnání Adama a Evy z ráje? Když je vyháněl z jemnohmotného světa, říkal jim: Budete tak dlouho žít ve vyhnanství a obdělávat půdu v potu své tváře, protože musíte obdělávat půdu, ze které jste byl vzati. Protože prach jsi a v prach se navrátíš. My jsme měli původní prachové (jemnohmotné) tělo, ze kterého jsme odešli do hrubohmotného těla, a pobytem a zkušenostmi, které proděláváte v hrubohmotném těle, překopáváte původní prachové (jemnohmotná) tělo, protože obděláváš půdu, ze které jsi byl vzat. To je ten důvod, že vaše původní, vnitřní tělo, které bylo od samotného Boha, jste chtěli pozměnit. Možnost změny byla v tom, že se po určitou dobu identifikujete s tělem, které je úplně odlišné povahy a přirozenosti než je vaše původní tělo. To je ten důvod, proč jste nutili svoji mozkovou mysl, aby si myslela, že pocit Já (Vás samotných) je totožný s pocitem fyzického těla. Tím, že jste uvěřili, že jste přímo fyzické tělo, prožívali jste události fyzického těla jako vaše vlastní události. Tímto způsobem života jste nevědomky (ale naprosto vědomě v očích Boha) modifikovali svoje původní vnitřní tělo. Až se vrátíte zpět po zkušenosti s tímto cizím tělem, budete své pravé tělo vnímat úplně jinak a objevíte v něm úplně jiné tvůrčí možnosti. Toto tělo pak bude mít úplně nové uplatnění.

Rekapitulace:

Nemusíte se bát, že Boha teprve musíte najít. Boha nelze najít. Už samotným faktem, že mám lidské tělo, je jasné, že cítím Boha. Tím, že si uvědomuji lidské tělo, zákonitě si uvědomuji Boha. Rozdíl je pouze v tom, že mám pravé tělo a tělo, ve kterém jsme jen dočasně. To je ten důvod, proč jsme smrtelníci. Nemůžeš navěky žít v něčem, co není tvé. Proto musíš zemřít, protože kdyby to bylo tvé pravé tělo, jsi nesmrtelný a toto tělo by nikdy nemohlo zemřít. Ale protože to není pravé tělo, musíme zde v něm být jen dočasně, protože teprve až se octnu ve svém pravém těle, které je mi vlastní, budu v něm navěky. Pouze mé pravé tělo mi umožňuje žít navěky v těle. Tělo, které není skutečně mé, musí být doprovázeno jen dočasným pobytem v tomto těle.

Takže samotným faktem, že mám tělo, je jasné, že musím cítit Boha. Nyní vím, že Boha nezažívám jakožto kávu, ale jako slanou kávu. Pořád ale ve slané kávě cítím kávu. Někdo má zakódováno, že fyzické tělo je pro něj reálné, kdežto Bůh je pro něj skoro nereálný (dokonce myšlenkově, natož prožitkově). Ale já tvrdím, že stejně tak reálně, jako prožíváte fyzické tělo, prožíváte i Boha. Bůh je pocit Já, pocit sebe sama. Akorát tyto dva reálné pocity zažíváte jako jeden pocit. Můžete se napít čisté kávy a ucítíte, že je to čistá káva. Můžete si líznout soli a ucítíte, že je to sůl. Můžete ale nasypat do kávy sůl a pijete slanou kávu. Záleží jen na vás, zda budete ochotni, když budete pít slanou kávu, ignorovat pocit slanosti, i když tam je, a zaměříte se na pocit samotné kávy. Já nechci potlačit pocit těla, ale budu ho jen ignorovat a svojí pozorností se upřeně zaměřím na pocit Já. Pak po určité době tréninku, i když budu pít slanou kávu, nebudu již slanost vnímat.

Můžeme si to ještě trochu usnadnit. Říkal jsem, že pointa duchovní práce spočívá v tom, že když pijeme slanou kávu, nic s tím neuděláme, ale můžu se svojí pozorností zapíchnout do samotného pocitu kávy (pocit soli budu přitom ignorovat). Současně jsem říkal, že meditace většinou prožitek Já likviduje, místo, aby mu pomohla. To je způsobeno tím, že když během meditace zavřete oči, začne ochabovat vědomí lidského těla a tím pádem začne zanikat i prožitek Já. A vy tyto dvě skutečnosti musíte spojit: Když meditujete, musí tem být proces,

že pijete slanou kávu, ale že ignorujete slanost a zaměřujete se pouze na chuť kávy, tedy budete ignorovat pocit fyzického těla, zaměříte se na samotný pocit Já, a současně začnete používat svůj intelekt, který musí naprosto ostře chápat, že toto Já jsem Já. Nejenom že se svojí pozorností zaměříte na pocit Já, ale musí tam být přítomen i intelektuální poznatek (vědomí intelektu – pochopení toho), že toto Já je přímo ONO, co hledám, toto Já jsem přímo Já. Pokud tam bude jen pozornost a nebude tam intelektuální poznání, nebude to mít ten efekt. Musí tam být přítomna mysl. Nejušlechtilejší část myslí je intelekt – nějaké myšlenkové pochopení. To jsou dva kroky. Musí tam ještě přijít třetí krok, protože musí být splněna podmínka, kde není tělo, není Duch: Když plníte tyto dva kroky, zase to nebude mít ten efekt, protože Duch nemůže být bez těla. Tím, jak jste pili slanou kávu, jste se snažili oddestilovat slanost (fyzické tělo), čili se zbavujete fyzického těla tím, že svojí pozorností budete ignorovat pocit fyzického těla, a zapíchnete se (svojí pozorností) do pocitu Já, současně musí přijít intelektuální pochopení, že pocit Já jsem přímo Já, že to je moje pravá totožnost. Tento pocit Já je přímo Bůh, a tyto dva kroky půjdou do ztracena, pokud k tomu nepřistoupí **vnitřní tělo**.

Pocit Já je Duch. Duch je nemyslitelný bez těla. Váš Duch se radši spokojí s hrubě nedokonalým tělem (fyzickým tělem), ale aspoň s nějakým lidským tvarem než s žádným. A protože vás nutím k tomu, abyste se vzdali fyzického těla, abyste zažili pocit Já v jeho ryzosti (kávu bez soli), tak jestliže jedno (vaše nedokonalé a dočasné, cizí) tělo odstraníte, ale pokud ho nenahradíte jiným tělem, vaše Já vám uteče. I když jste na něj zaměřeni svojí pozorností, i když chápete, že to jsem Já, toto Já nemůže žít bez těla. To je pro něho nepřijatelný stav. Pokud tam nedodáte jiné tělo, celý meditační proces končí tak, že toto Já se přimkne k vašemu fyzickému tělu. Zase budete pít slanou kávu a můžete meditovat, jak chcete. Já nemůže být bez lidského tvaru. Vysvětlil jsem vám, proč jste se identifikovali s tímto lidským tvarem, protože jste své původní tělo potřebovali pozměnit. A nyní, když chcete poznat sami sebe, musíte opravdu udělat proces, že sami sebe musíte odtotožnit od fyzického tvaru (a váš výchozí stav je slaná káva) tak, že se svojí pozorností zapíchnete do pocitu To jsem já a musí to být doprovázeno intelektuálním pochopením, že toto Já jsem Já, nic jiného. Jako třetí krok musíte udělat to, že musíte dodat tělo. Vaše Já nechce být bez těla, ani není bez těla. Pokud tam nedodáte tělo, proběhne toto: Meditace nebude mít žádný efekt, nastane otupělost a vystoupení z meditace, kdy se budu cítit jako fyzické tělo. Proto je důležitá pozornost na pocit Já (ve slané kávě), současně s tím musí být intelektuální pochopení, že toto Já jsem Já, a současně musím dodat vnitřní tělo. Potom z toho bude vznikne nový prožitek, a sice káva s cukrem. Zjistím, že předtím byla samotná káva, kdy jsem zažíval sebe v ryzím stavu, ale nyní to bude káva s cukrem, takže ryzí stav se stane ještě sladším.

Ale jak splním třetí krok, že musím tomuto Já dodat jiné tělo? Hlava je vnější svět a souvisí s fyzickým tělem. Vnitřní svět je symbolizován trupem.

Je jasné, že dodání vnitřního těla musí proběhnout v trupu (v hrudi), a z toho je jasné, že když se budu zaměřovat na pocit Já, který ještě podložím intelektuálním chápáním, že pocit Já jsem Já, a že ani nemůžu být někým jiným, je jasné, že to vše musí probíhat ve stavu, kdy psychické těžiště je v hrudi a tělo dodám tak, že v klidu a v klidném očekávání budu toužit, aby se v tomto vnitřním prostoru objevila lidská silueta. Budu mít intelektuální pochopení, že tato lidská silueta s tváří a obličejem není nikdo jiný než Já ve svém pravém těle, který se představuji své lidské myslí. Musím přesně cítit, že tento vnitřní člověk s tělem jsem Já, že jsem to vždycky byl Já a že Já sám jsem schválně přinutil svoji lidskou mysl, aby o tuto skutečnost přišla a že jsem to udělal tak, že jsem přinutil svoji lidskou mysl, ať Mne (pocit Já) ztotožní s fyzickým tělem.

Chci tak odhalit své lidské mysli (né Sobě), kým ve skutečnosti jsem, že jsem Já - Duch, který má také tělo, ale mnohem krásnější tělo, které je takové povahy, že když se s tímto tělem identifikuji, můj pocit Já bude vzrůstat do nekonečna.

Dnešní poznatky mají velkou významnost na duchovní cestě.

Bůh – naše Já – je nemyslitelný bez těla v lidském tvaru. To je axiom. Současně si musíme uvědomit, že máme dvě těla – vnitřní (pravé) a vnější (fyzické). Bylo nutné, abychom po určitou dobu zapomněli na své pravé tělo a ztotožnili se s tělem, které není naše vlastní. Tím, že jsme se po určitou dobu identifikovali s tímto nepravým tělem, docházelo k prožívání určitých situací, které v konečném důsledku proměňují naše pravé tělo. Když jsme přebývali v duchovním světě v našem pravém těle, měli jsme obrovské tvůrčí možnosti, byli jsme obdařeni obrovským stupněm Lásky a Moudrosti. Věděli jsme, že existuje tyto už tak obrovské možnosti ještě zvětšit. Nebyla jiná cesta, jak toho dosáhnout, než ta, že po určitou dobu budeme žít v těle cizím, které je úplně přesně opačné povahy než naše původní pravé tělo. V původním těle jsme vše měli automaticky k dispozici. V tomto novém, fyzickém těle, jsme museli o všechno zápasit a všechno si vydobýt tvrdou prací. Těmi zkušenostmi tvrdé dřiny, protože toto tělo je velice omezující, blokující, až se vrátíme zpět do svého původního těla, se nám to spojí, to původní tělo má vše a má obrovské možnosti a zkušeností v tomto těle získáváme schopnost si vše vydobýt. Tímto spojením se pak naše tvůrčí možnosti prohloubí. Vzpomeňte si na příběh o marnotratném synu, kdy byli dva synové a jeden šel do světa. Ten, který se vrátil ze světa k Otci, byl obdařen prstenem, a syn, který zůstal v nebi ve svém původním těle, ho neměl (Viz 21. seminář ke stažení na www.astrotheologie.wz.cz).

Z tohoto důvodu jsme se museli (byla to naše volba) identifikovat s tímto nepravým tělem. I toto nepravé tělo nemůže blokovat či vymazat pocit a prožitek Já – Boha. Jedná se akorát o to, že ani toto fyzické tělo nemůže vygumovat pocit Já, ale neumožňuje tento prožitek pocitu Já „šroubovat“ (zesilovat) do moc vysokých otáček. V rámci tohoto fyzického těla můžete tento pocit Já zesilovat, ale vždycky to bude mít nějakou hranici. Ve svém pravém těle však můžete pocit Já rozvíjet do nekonečna.

Jeden posluchač zde říkal o přestávce, že má strach, zda nemůže dojít k nějaké schizofrenii. Je zde slaná káva a nyní sladká káva. Ne. Uvědomte si, že jak slaná káva (když je Já identifikováno s fyzickým tělem), tak sladká káva (když je Já identifikováno s pravým, skutečným tělem) je stále stejná káva a je to pořád jedno Já. Akorát je to jednou spojeno s cukrem a podruhé ze solí. Ale káva je pořád stejná, je to jedno a totéž Já.

Až budu jednou v nejvyšším nebi a budu v samotné předsíni Boha, myslíte, že budu mít jiný pocit, že jsem někdo jiný než byl ten, kdo přednášel v této učebně? Nebo ten, který tady seděl a poslouchal Jardu? Budu to pořád Já, akorát se změní podmínky, ve kterých se budu nacházet. Ale vědomí sebe sama čili pocit Já bude stále tentýž.

Je zde důležitá věc, aby si někdo nemyslel, že tu kávu zase přesladíte tak, že budete vnímat jen cukr a žádnou kávu. To je duchovní smrt. To musí být sladká káva, ne taková káva, že ztratíte Já (kávu) a budete vnímat jen blaženost (cukr). To oslazování musí být po kapkách.

Bez těla nelze Já poznat. Já se bude navěky raději spojovat s fyzickým tělem než s žádným. Pokud by vaše Já vědělo, že nemá k dispozici jiné tělo, nikdy by vás nepřinutilo se odtotožňovat od tohoto fyzického těla. Ale protože my máme k dispozici jiné, naše pravé tělo, tak jestliže došlo k tomu, že pomocí toho fyzického těla se vnitřní tělo

modifikovalo, je čas se vrátit domů a stát se tím, kým opravdu jsem. Myslím si, že v této době už ten čas nastal.

Meditace na uvědomění Jáství:

Když si zavřu oči, zkontroluji si, zda dostatečně vnímám své tělo. Jestliže dostatečně vnímám tělo, je zde důkaz, že i dostatečně vnímám pocit Já. Víte, že pocit Já máte, to by už pro vás neměla být nějaká chiméra. Svojí pozorností se již nebudu zabývat pocitem fyzického těla a zaměřím se na pocit Já. Už tento psychický akt by měl být doprovázen tím, že mé psychické těžiště (pocit toho, kde se nacházím) by se mělo přemísťovat z hlavy do hrudi. V mém vědomí by tak měla mít převahu hrudní oblast nad hlavou. Jestli nedojde k posunu z hlavy do hrudi (že pocit hrudi nezačne dominovat nad pocitem hlavy), dlouho neudržím pozornost na pocitu Já, protože pokud není pocit Já doprovázen přítomností sebe sama v hrudi, začne slábnout. Mohu ho zesílit jedině tak, že se obrátím ke svému tělu (a pocit Já se stupňuje), ale je to stav (slaná káva), kdy moje Já je ztotožněno z fyzickým tělem. Pokud jsem se dobře trefil svojí pozorností do pocitu Já, automaticky začne mít převahu hrud' nad hlavou. Když si takto zkontroluji, že se mé srdce začíná probouzet k prociťování nějaké radosti a blaženosti (stačí jen náznak), s pozorností zaměřenou na pocit já **vyvolám myšlenkové pochopení, intelektuální poznání, že tento pocit Já je přímo to, co se hledá. Tento pocit Já není nikdo jiný než přímo Já sám. Tento pocit Já je přímo Bůh.**

Když přebývám v hrudní oblasti s pozorností zapíchnutou do pocitu Já, **je to současně doprovázeno přítomností intelektuálního pochopení, že tento pocit Já jsem Já a že je to Bůh, tak nyní musím ve své mysli být otevřený možnosti, že se zjeví lidská postava a že se objeví lidská tvář, nemusím mít konkrétní představu, jaká to bude tvář, ale musím být ve své mysli naprosto otevřený této možnosti.** Nesmím tuto možnost blokovat a omezovat. Časem se to musí stát, kdy se začne jakoby rýsovat nějaká tvář a postava, a musím neustále myslet na to, že jsem to Já, tato postava a že je to moje pravá totožnost a podoba, a že nejsem ten, kdo spatřuje v hrudi tuto postavu, ale že jsem právě tato postava, která se odhaluje tomuto pozorovateli, **ale že tento pozorovatel nejsem Já, ale je to moje mysl,** že tento proces, kdy v nitru, v hrudi jednoho člověka se zjevuje mimořádně zajímavá Bytost, že jsem to Já, pocit Já, ve svém duchovním těle, který se začíná odhalovat **ne Mi, ale Mé lidské mysli. V okamžiku, kdy budu mít pocit, že Já jsem ten, který pozoruje odhalování a zjevování se této nebeské Bytosti (jestliže si myslím, že jsem to Já, kdo to pozoruje), budu velice silně tento proces blokovat a znemožňovat ho.** Musím vnímat, že Já jsem Ten, kdo se odhaluje a ten, kdo Mne pozoruje, je pouze mé lidské vědomí, má lidská mysl. Já nejsem pozorovatel, to je moje lidská mysl a mé lidské vědomí. Jsem naprosto reálný. Když nyní přenesu pozornost na své fyzické tělo a vnímám, že mé fyzické tělo je reálné, tak Já uvnitř v tomto duchovním těle jsem stejně tak reálný jako je mé fyzické tělo. Pokud nezažívám reálně svoji přítomnost a zažívám pouze přítomnost reality fyzického těla, tak má pozornost či má mysl něco dělá špatně. Pokud si Moji realitu někdo neuvědomuje, nejsem to Já, kdo si ji neuvědomuje, ale je to má lidská mysl, která si Mne neuvědomuje, protože něco dělá špatně. Já jsem si sebe neustále vědom. Ale pokud si moje mysl uvědomuje, kdo jsem, začne se velice divit a s překvapením zjistí, že odjakživa jsem sídlil v duchovním světě a že v tomto duchovním světě jsem obklopen jinými duchovními bytostmi, a že nikdy jsem nebyl inkarnován na Zemi, ale na Zemi bylo jen fyzické tělo, se kterým jsem se ve své lidské mysli identifikoval. Ale Já jsem vždycky byla budu obyvatelem duchovního světa a nikdy jsem nebyl na Zemi. To je moje pravá a reálná totožnost. V této skutečnosti by měla moje lidská mysl zůstat napořád, ať jsem v práci, restauraci, na přednášce, kdekoliv. Nyní se zase ztotožním svým pozemšťanem a otevřu oči.

Nemá smysl již jinak meditovat, to je nejlepší způsob, jak dosáhnout prožitku Jáství.